

Zuster Beatrix

Beatrix, een vrouw die weet van giroblauw.
Van de pil, ach beste paus, wat geeft dat nou?
Heel modern van deze tijd maar meer bekend met eeuwigheid.
Het allerliefste zegt ze zo: 'God houdt van jou.' Beide benen op de grond, rolt dat zomaar uit haar mond.
Ze herhaalt het voor wie wil.
Zoniet dan denkt ze het heel stil.

Da's Beatrix, die tante weet beslist van wanten.
Ze woont op stand, daar in het noorden van het land.

bruine kap op grijze haren.
Kan nog blozen met haar jaren.
IJdel, best wel, in haar jurk van eigen hand.

In groot gezelschap gaat gesprek soms iets te snel
Ietwat doof knikt ze dan maar, gelooft het wel.
Laat zich door lawaai niet storen,
maar de stilte kan ze horen
en gelukkig ook op tijd de etensbel.
Ach, haar oren zijn zo groot
bij geboorte, ziekte, dood.
Vol vertrouwen in het leven,
sokjes, boekjes, steun gegeven.

Ik denk soms zomaar even aan mijn ouwe tante,
dat bezig bijtje in het noorden van het land.
Met haar uitzicht op het zuiden
zal zij vaak de feestklok luiden
Want de zon, zegt zij, zit aan de binnenkant.

Als ik twijfelde aan de zin van mijn bestaan,
aan het leven, aan de liefde of een baan.
Als ik zozeer was getart,
diep wanhopig of verward
en het liefste op een dikke deur wou slaan.
Ach, waar doe ik het toch voor?
Nou bij mij lukt het niet hoor!
U weet zelf wel hoe dat gaat...
Blauwe ogen, zacht gelaat.

Dan dacht ik toch weer even aan mijn kleine tante,
die geestverwante in het noorden van het land.
Boordevol van lieve woorden
gaf zij hoop aan een ontspoorde
Uit haar hart stroomt wijsheid uit de eerste hand.

't Lijkt verdacht veel op een engel hier op aard.
U verwacht misschien, 't venijn komt in de staart...
Nee er volgt geen vals gesis,
en ook voor mij geen erfenis.

Ze leeft sober, 't is een non, die niks bewaart.
Dus ik zing niet om te slijmen.
Zij heeft fouten en geheimen...
Maar ze weet, dat wordt vergeven
en wel zeventig maal zeven...!

Ik denk soms zomaar even aan mijn ouwe tante,
die wijze tante in het noorden van het land.
Ik wil graag de feestklok luiden
voor haar uitzicht op het zuiden
en de vonk, die er van binnen altijd brandt.

Mariette van der Ploeg